

ROMVÁROS

CHARISSA WEAKS

CITY OF
RUIN

ROMVÁROS

VENTUS KIADÓ

A fordítás alapja:
Charissa Weaks: *City of Ruin – Witch Walker, Book Two*
First published in 2022 by City Owl Press

This edition published in 2025 by arrangement with
Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

Fordította
Mile Csaba

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
MiblArt

ISBN 978-615-640-721-4

Minden jog fenntartva

Copyright © Charissa Weaks 2022, 2025
Hungarian edition © Ventus Libro Kiadó 2026
Hungarian translation © Mile Csaba 2026

*A családomnak, amiért mindig támogatnak,
és hagyják, hogy napokra eltűnjek.
És a Rebel Readers olvasóimnak,
amiért ugyanannyira szeretik ezeket a karaktereket,
mint én.*

A TÉMÁKRA VONATKOZÓ FIGYELMEZTETÉS

A Boszorkányjáró-sorozat egy epikus romantikus fantasy, amelynek helyszíne Tiressia széthullott birodalma, egy darabokra tört kontinens, amelyen évszázadok óta tartó háborúk dúlnak a népek, az istenek és az időnként felbukkanó természetfeletti lények között.

Mivel a főszereplők között gonosz és erkölcsileg kétes karakterek is vannak, fontos megjegyezni, hogy a történet olyan témákat és cselekményelemeket is tartalmaz, amelyek nem minden olvasó számára elfogadhatók, például: erőszak, vér, csonkítás, halál, rituálék, gyújtogatás, vulgáritás, szexualitás, gyász és büntudat, valamint emlékezetkiesés.

A könyvekben szereplő témák és cselekményelemek részletesebb listája az író honlapján, a charissaweaks.com oldalon található.

Reméljük, hogy elindul – és végigmegy – ezen a szívszorító utazáson Rainával, Alexusszal és a többiekkel.

FÚRIA

A világ szemében azóta halott vagyok, hogy Urdin és Thamaos végzett egymással azon a zord télen. Nem tudom, mennyi idő telt el, mióta Gherahn király pribékjei északra hurcoltak, hogy halálra kínozzanak, és a Pensea-hasadék fekete, jeges szikláihoz láncoltak – hány nap, hónap, év, évtized vagy évszázad.

De sejtem.

Valamikor régen egy megfáradt utazó szemén át meglátam a jövőmet. Bár azóta a testem nagy része elrothadt, haragos szívem még megmaradt. És ami még félelmetesebb, az istenverte tudatom is. Persze, a magamfajta nehéz megölni.

És mi soha, de soha nem felejtünk.

Amikor nem haltam meg, a király Testvérisége a föld mélyére zárt, porba, kőbe és fullasztó vasba temetve, és Loriához fohászokdalt, hogy a királyság népe feledkezzen meg rólam. Micsoda ajándék lenne, ha a halhatatlan csontjaim elporladnának, miközben az örökkévalóság eljön és elmúlik!

De itt, ebben a könyörtelen kriptában, ahol csak a sötétség és az emlékek a barátaim, még mindig létezem. Örökké tartó gyötrelmem szünetel, mint a visszatartott lélegzet, miközben a fülembé suttnognak az ősök, az isteni szellemek, akik arra várnak, hogy igazságot szolgáltatssak. Hogy megváltást nyerjek.

Hogy bosszút álljak.

Eljön, ígérik nekem, az egyetlen módon, ahogy csak lehet, az Árnyékvilág Mennyei Mezejéről. A keleti férfi. Közeleg.

Hívtak már Szépségnek. Hívtak Szerelmemnek. De most Fúria vagyok, és valami bolond fel fog támasztani.

EMLÉKEK

A NÉVTELEN HERCEG

Keleti töredék

Quezira városa

Min-Thuret temploma, Rítusok Csarnoka

Thamaos ősi, rituális csarnokára halotti csend borul, a lángok pattogásától és az áldozati tálban égő vérem sistergésétől eltekintve.

– Hallgass meg, uram! Hozzád esedezem!

Felhasított tenyerem lüktet, ahogy ma már harmadszor préselem ki magamból a bíbor cseppeket. Ezúttal hagyom folyni a vért. Nincs gyengéd szúrás. Nincs óvatos méricskélés. Meleg, skarlát patakok szivárognak az ökölbe szorított ujjaim között, és a tűzbe csordulnak.

Elég régóta térdelek itt ahhoz, hogy az érkezésemkor az ólomüveg ablakokon beragyogó reggeli napfény a közelgő tél csillagfényének ezüstös izzásává változzon. A hátam merev lett, a térdem pedig megfájdult, olyan sok órája nyomja a könnyörtelen kőpadló.

Leer, Min-Thuret egyik legtehetségesebb alkimistája lép be a csarnokba, friss vizet hoz. A kancsót az oltár mellé állítja, a rituális sebeimre szánt cickafarktinktúrával átítatott kendővel együtt.

– Biztos, hogy jól vagy, hercegem? – kérdezi egy órán belül másodszor. – Nagyon rosszul nézel ki.

– Mert több mint egy hete nem nyeltem el egy lelket sem – válaszolom feszes és kemény hangon, sokkal epésebben, mint érdemelné.

Amikor az Árnyékvilágból ide szivárogtam, és a rituális körben Colden Moeshkával a kezemben összeestem, alig bírtam megmozdulni. A testem egyes részeit Raina Bloodgood lángjai égették meg, és úgy éreztem, hogy bármelyik pillanatban összeroppanhatok. Már akkor is éheztem.

De miután éreztem, hogy Garujo meghal, és magával viszi a nyárföldi hatalmát, a sok északon történt haláleset után képtelen voltam elviselni a táplálkozás gondolatát. Azóta a bőröm viaszosan fénylik, és kilátszanak az ereim. Nincs szükségem tükörre, hogy tudjam, az arcom sovány, és a testem is vékonyabb.

– Talán... enned kellene – jegyzi meg Leer. Az arcomon húzódo, gyógyuló sebhelyre pillant, mielőtt a tekintetét a gerendák felé emeli.

Három fogoly lelke lebeg a közelben, selymesen gomolyogva várakoznak. Az egyiknek tengervíz-, a másiknak édesföld-illata van, az utolsónak pedig olyan, mint a magas cédrusoknak kelet Elfeledett-erdejében. Ma este táplálkozni fogok, és megkezdem a feltöltődést. Ha nem teszem, meghalok. És mégis: bármennyire nyomorultul érzem magam, bármennyire is fel kell hagynom az imákkal, és neki kell kez-

denem a lakomának, nem tudom rávenni magam, hogy feladjam.

Még nem.

– Menj! – Minden bosszúságomat ebbe a szóba préselem. – Azt akarom, hogy hagyjatok békén, értitek?

Leer bólint, kisiet a szobából, és csendesen becsukja a faajtót.

Hetek óta nem jártam a templomban. Hetek óta nem halottam Thamaos földöntúli hangját, aki azt parancsolta, hogy menjek Északföldre. Attól tartok, akármeddig is térdelek, talán nem hallja, amit mondok. Vagy talán meggondolta magát a tervünkkel kapcsolatban, és kerül engem. Imádkozom, hogy tévedjek, mert elég nagy ajándékot hoztam neki.

Attól a pillanattól kezdve, hogy az Istenkést a napfényes oltárra helyeztem, esküdni mertem volna, hogy uram az Árnyékvilágból szólt hozzám. Halk morajlás járta át e szent hely csarnokait, aztán minden elcsendesedett, és mozdulatlanná vált. Szükségem van a tanácsára. Az útmutatására. A biztosítékára.

Úgyhogy vérzek. És várok.

Újra belemártom az ujjamat a vérbe, és három rúnát rajzolok az oltárra. Kapcsolat. Hit. Hűség. Mély levegőt veszek, és a homlokomat a márványemelvényre nyomom, arra a helyre, ahol egykor Thamaos és a keleti területek királyai és királynői pihentek, a nevükben végzett rituálékat figyelve. Csak egy karnyújtásnyira áll az aranyozott trón, amely hamarosan az enyém lesz, de még ki kell érdemelnem ezt a megtiszteltetést.

Tiressia Örökkévaló Császára.

Többé nem vágyunk a világotokra, mondta egyszer Thamaos. De az Alvilág nem az otthonunk, és az eridani

uradalmunk sem létezik többé. *Az istenek felemelkedhetnek, és felajánlhatják halhatatlan életerejüket Tiressia áldott földjeinek. Neked, hogy rajtunk keresztül megismerhesd az igazi hatalmat. Mert te vagy az, aki egyesíteni fogja ezt a birodalmat, kis hercegem. Talán az egész világot.*

Egy gondolat suhan át az agyamon. Amikor elfoglalom az uralkodói széket, megadja majd nekem az igazi nevem emlékét? Azt, hogy ki voltam, mielőtt az övé lettem? Egy távoli részem azt akarja, hogy több legyek, mint névtelen teremtmény, akit árnyak rejtenek, és aki lelkeken élősködik. Néha, mint most is, eszembe jut az a fiatalember. A hódolat és a szertartás aktusában van valami, amit mélyről ismerek, ami túlmutat a Thamaos kiválasztottjaként töltött éveimen. Még a keleti parton csavargóként töltöttem is.

Emlékszem a mágiára is. Az erőteljes, vad és sötét mágiára. Ahogy forrón áramlik az ereimben.

Az én mágiám. Én irányítottam, csakis én.

Hideg huzat csiklandozza a tarkómat. Felemelem a fejem, ahogy a lángok minden bronz parázstartóban pislákolni kezdenek a teremben. Mintha szelíd lehelet érte volna tüzes fényüket, de kitartanak.

– *Kis herceg!* – Thamaos hangja az áhítat, rítusok és áldozatok csarnokába sodródik, és minden előtörő emléket elsöpör. – *Kudarcot vallottál* – suttogja sziszegő hangon. – *Nem tudtad megölni őket. Nem mindet. És ez annak az ezüstzugi boszorkányjárónak köszönhető.*

Lehunyorom a szemem, és egy izzadságcsepp csorog le a nyakamon. Ma este hideg van a rituális csarnokban, a mellkasomban mégis máglyaként lobog a düh. Thamaos utolsó utasítása az volt, hogy fogjam el Colden Moeshkát, a Fagykirályt, és pusztítsak el minden boszorkányjárót, aki a Fagyvíz-

erdő szélén él. Meg is tettem. Kivéve azt az átkozott Raina Bloodgoodot és egy maroknyi másikat.

Nem volt könnyű.

– Nem volt erőm tovább kitartani, uram. Garujo a Télvár elleni támadás után elsorvadt. Megölte őt a szipolyozás.

Egyik kezemet a sötét gránitoltárra szorítom, és szaggatottan veszem a levegőt. Hosszú életem alatt rengeteg embert lúgoztam már ki, de a Garujo halála miatti bánat fojtogat. Bár az életét ajánlotta a túlélésemért cserébe, a veszteség túl nagy súllyal nehezedik rám.

– A boszorkánynak segítsége is volt – folytatom. – Un Drallag felszabadította Nerit, hogy megvédhesse az ezüstzugi nőt. Most egy elszabadult istenszellemet is meg kell keresnem.

Aki állítólag azt akarja, hogy e földek császáraként uralkodjak, mégsem nyújtott segítséget a Téli úton.

A visszaverődő tűzfény pislákolása megragadja a figyelmeztetést, és a tekintetem az oltárra vándorol, a nagylelkű ajándékomra. Amikor a fegyverért nyúlok, az egész fagyos, még a fekete csontpenge is. De legalább itt van. Uram biztosan büszke lesz rá.

– Két jó dolog származott ebből – mondom, és mindent megteszek, hogy elfedjem az elsővel kapcsolatos megbánás minden jelét. – Elfogtam Colden Moeshkát, és megtudtam, hogy Raina Bloodgoodnál volt az Istenkésed, uram. Évszázados távollét után hazahoztam ezt a kincset. – Fohászkodva nyújtom előre a pengét, miközben egy kérdés tombol bennem, amit fel kell tennem, bármilyen ostoba is legyen. – Tudtad, hogy hol van az Istenkés, uram? Hogy a király Begyűjtője volt a készítője, és Raina Bloodgood az őrzője? Mindvégig?

Napok óta töprengek azon, hogy vajon azért küldött-e, hogy feldúljam a völgyet. Csak azért tudtam meg, mert Garujo lelke felismerte a pengére tett nyárföldi bűbájt, amikor a boszorkány és én a falu zöldjén harcoltunk. Másodpercekkel azután, hogy felhasította az arcomat az Istenkéssel, Garujo az őrzőről suttozott, és minden tudása visszhangot vetett bennem.

Terhes szünet tölti be a levegőt. Néhány szörnyű másodpercig biztos vagyok benne, hogy túllöttem a célon, de semmi sem történik, csak választ kapok.

– Az apja volt az őrző. A boszorkány örökölte a kötelességét, amint a penge visszatért a családjához, és megfogta a markolatát. Amikor az apja meghalt, és a lelke belépett az Árnyékvilágba, tudtam, hogy eljön ez az idő.

Muszáj elgondolkodnom azon, hogy hogyan, de ezúttal úgy döntök, hogy nem kérdezősködöm tovább.

– Ami a többit illeti – mondja –, jutalmat kapsz a Fagykirály elfogásáért és Garujo feláldozásáért. Neriről szólva, ő egyelőre nem számít. Idővel foglalkozni fogok vele. A legfontosabb feladatod, hogy megakadályozd, hogy az őrző betegye a lábát Romvárosba. Ő és Un Drallag bizonyára már úton vannak oda. Ha beleavatkoznak a terveinkbe, a felátadásom és a jövőd Tiressia uralkodójaként csak álom marad.

A szent életű ősökre! Az a jelentéktelen boszorkány folyton az utamba kerül. Bár kezdem kétségbe vonni, hogy valaha is jelentéktelen volt.

– Szólok az embereimnek Malgrosban, uram. A tábornokom is úton van a partra. – Elhallgatok, és gondosan megválogatom a következő szavaimat. – Van azonban egy probléma. Nem tudok segíteni az őrző felkutatásában. Un Drallag

a boszorkányhoz kötötte magát. A sajátjának jelölte meg. A bőrére metszette a jelét. Meg fogja védeni. Most is elzárja előlem az elméjét.

Bár találkoztam vele, amikor Colden Moeshkával meglátogatta a palotámat Regner király halála után, nem tudtam, ki ő. Amúgy is túlzottan lefoglalt a mellette álló gyönyörű király ahhoz, hogy mélyebbre ássak. Igazság szerint keveset tudok Un Drallagról, csak annyit, amennyit a történelemkönyvekben olvastam. Ha csak egy kicsit is hasonlít arra, akit Quezira írástudói a mesékben ábrázolnak, akkor nem vagyok biztos benne, hogy az orgyilkosaim helytállhatnak ellene. Főképp nem ellene és Raina Bloodgood ellen.

Harag fortyog a bőröm alatt. Mindent feladtam a töredékért és az istenemért. Mindent! Hogyan oszthatta meg az el-lenséggel a szent hatalmát egy ilyen megbecsült keletföldi, aki egykor Thamaos mellett állt?

Micsoda ostobaság! Micsoda árulás!

Micsoda átkozott probléma!

Remegő lélegzet kígyózik végig a szobán.

– *Gondolkozz, kis herceg! Ha Un Drallag megvédi az elméjét, akkor ébredszik az ereje. Vedd magadhoz mint forrást, amit kiszípolyozhatsz. Szükséged lesz a hatalmára, hogy sikeresen meghódítsd Nyárföldet. Nem kell sok idő, amíg Un Drallag mágiája elég erős lesz ahhoz, hogy átsegítsen az előtted álló csatákon és háborúkon.*

Olyan erősen szorítom a kezemet, hogy a felvágott tenyere-mből vér csordul, és a köpadlóra csöpög. *Vedd magadhoz Un Drallagot!* A legnagyobb varázslót, akit Tiressia valaha látott. Táplálkozzak az ő hatalmából és lelkéből.

Ha ez sikerül, kit érdekelnek az istenek és az emberek?!

Eltelik egy pillanat, és uram úgy folytatja, mintha az imént nem a lelegehetetlenebb, mégis legkívánatosabb megoldást tárta volna elém.

– *A második feladatodhoz ki kell ásnod a Fúriát Un Moritránál. Méghozzá hamarosan. Az értéke felbecsülhetetlen. Használd őt bármire, hogy visszatérhessek az élők földjére, és biztosíthassam, hogy Tiressia a tiéd legyen!*

Kétségek és tétovázás uralják a gondolataimat, ahogy azóta mindig, hogy hetekkel ezelőtt először felmerült ez a lehetőség. Bár a történelem szerint Fúria három évszázaddal ezelőtt meghalt, uram azt állítja, hogy még nagyon is él. Akárcsak Un Drallag, ő is hurrikánként örvénylő legenda, akiről eddig csak olvastam. Méghozzá halálos legenda. Akit a föld mélyére láncoltak, mert Thamaos halála után megkísérelte megdönteni Gherahn király hatalmát.

Lehalkítom a hangomat, még mindig bizonytalanul.

– Uram! Nincs meg a hatalmam ahhoz, hogy belépjek Un Moritrába. Nem tudom áttörni a rúnafaladat. És Fúria... Ennyi év elszigeteltség után biztosan megőrült. Épségben van szükségem rá, és az ugyanolyan nehéz lesz, mint meggyőzni, hogy működjön együtt. Van egy olyan érzésem, hogy eléggé dühös lesz.

Halk nevetés dübörög a falak között, megkerül minden masszív oszlopot. Követem a hangot, a csarnokot szegélyező boltíves megfigyelőfülkéktől a magas, mozaikos mennyezetbe illesztett ferde gerendákig. Bár lehetetlen, mégis úgy érzem, mintha Thamaos, a keleti területek rég halott istene itt lenne.

– *Un Moritra fel fog ismerni téged* – mondja. – *És Fúria együttműködik. Kösd meg egy okos alkuval, mielőtt kiszabádtanád! Ajánlj neki teljes szabadságot a segítségéért cserébe!*

Gyógyítsd meg! Aztán, ha az embereid nem tudnak megbirkózni Un Drallag elfogásával, Fúria majd megteszi. Nem lesz más választása. És téged meg a Fagykirályt is biztonságban elkísérhet Nyárföldre.

A Fagykirály. A kialakult helyzet egyetlen eleme, aki tönkretéhet engem.

– Uram, biztos vagy benne, hogy Asha átka nem terjed ki az Ulra-hegyre? – Bár tudom, hogy nem szabad kétséget mutatnom, mégis tudnom kell. – Nem porlad el a király, ha odaviszem? – A foglyul ejtése, és hogy Min-Thuretbe hoztuk, csak egy dolog. Végezni vele egészen más lenne.

– *Miért aggódsz ennyire?* – kérdezi Thamaos. – *Szükségem van rá. Nem kérném, ha nem lehetne megoldani. Az Ulra-hegy nem Romváros, Asha hibát követett el ebben. Tedd, amit mondok, kis herceg! Megnyitottam előtted az utat. Csak annyit kell tenned, hogy követed.*

A levegő még egyszer megmozdul, minden tűz fellobban, aztán uram jelenléte megszűnik. Miután néhány percre még a királyért aggódok, akit már rég ki kellett volna üznöm az emlékeimből, zsibbadt lábbal felállok. A hold és a nap rituális körforgásában tanulmányozom a Ghent köve alá vésett rúnákat, az átlátszó borostyánt, amelyet maga Un Drallag illesztett az Istenkés fehér gránitmarkolatába.

Vedd magadhoz! – mondta Thamaos. Könnyebb mondani, mint megtenni. De mindig élveztem a kihívásokat.

Az ekkora uralom gondolata mosolyt csal az arcomra, bármennyire is fáj a seb, amelyet Raina Bloodgood vágott a késsel a halántékomtól az államig. Magam elé képzelem a boszorkányt. Látom a megszokott fintorba torzult csinos arcát. Un Drallag miatt nem tudok többé beszívárogni

az elméjébe, és a Keletföldi Testvériség védelmének köszönhetően ő sem láthat engem a látás adományával.

De ahogy kilépek a Quezira hatalmas és ragyogó városa fölé boruló teljes sötétségbe, mégis küldök neki egy üzenetet az akaratommal, át a köztünk lévő sok mérföldnyi szárazföldön és tengeren. Mert a történetek ellenére, Coldent és a Begyűjtőjét is beleértve, tartozom neki egy kis fájdalommal és az istenemnek a feltámasztásával.

– Kezdődik a felemelkedés, szépségem – ígérem neki. – És én elintézem, hogy fájjon.